

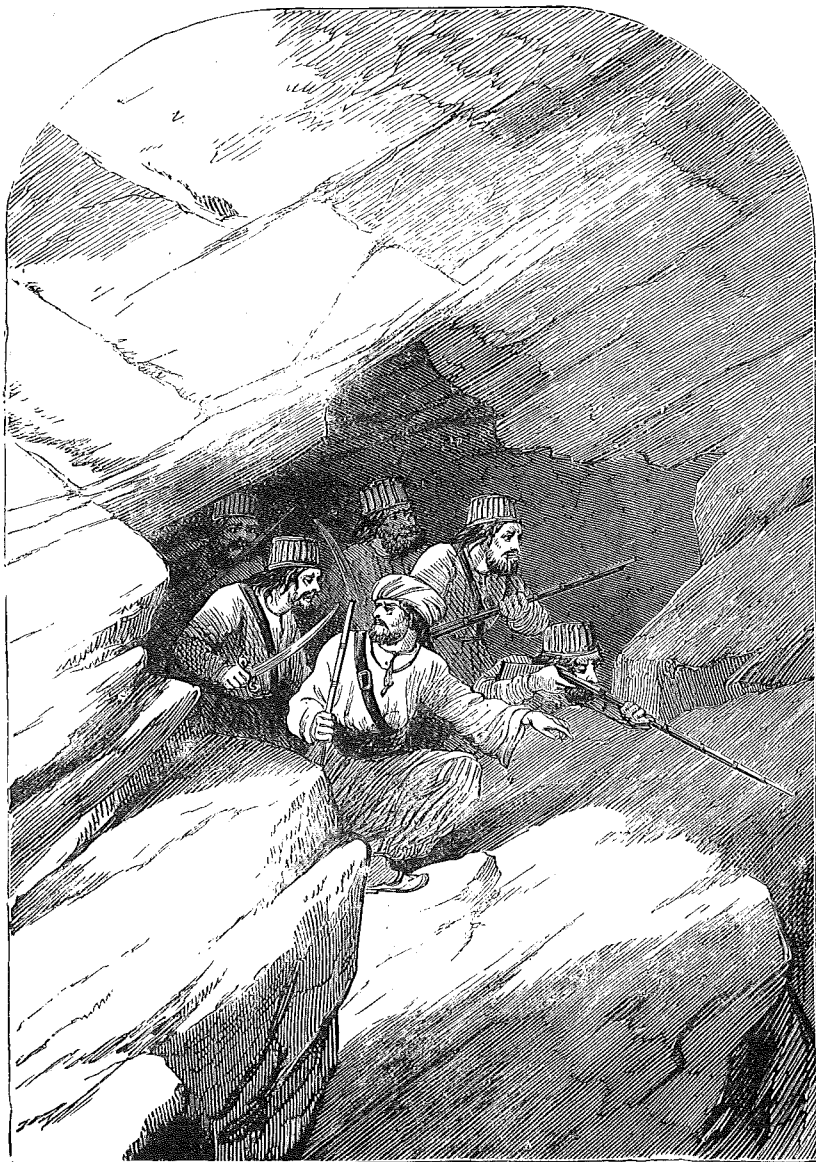
Börne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 30.

27de juli 1890.

16de aarg.

Robere i Afganistan.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Ridgeway, Iowa.

Valget.

Thora var en munter, tiaarig pige med milde blaa øine, lette fødder og en blank brun fletning nedad ryggen. Hun havde ingen søskende, men mange venner, baade smaa og store. Thora var glad ved legen og glad ved bogen og glad, naar hun maatte give en haandskrækning eller løbe et ærende. Hun var glad ved sin aftenbøn og kunde ligesaa lidt undvære den, som forældrenes godnattlys.

I den sidste tid havde der været en gæst i hjemmet, moderens tante fra Wisconsin. Kvistværelset var i den anledning blevet omdannet til det nydeligste gæsteværelse.

Tante Andrea var en svær, pyntelig gammel dame; hun eiede to farme og gjorde store indkjøb, hver gang hun gik ud. Kager kjøbte hun ogsaa; Thora havde ikke spist saa mange kager hele sin øvrige levetid, som i de otte dage, tante Andrea var i huset. Ved afreisen forærede tanten Thora en silkepung.

„Barnet skal selv raade over indholdet“, sagde hun, „det maa ikke anvendes til klæder eller bøger, men til noget, hun har lyst til og puffer sig.“

„Thora er saa liden“, indvendte moderen.

„Var hun ikke saa liden, kunde saadan en ubetydelighed ikke glæde hende.“

Mødens tanten tog reisetøiet paa, undersøgte Thora indholdet. Der var fem dollars.

Saa kjøptes den gamle dame til jernbanen. „Nu bliver hjemmet først rigtig

hjem igjen“, sagde faderen, da toget gik. Moderen nennede ikke at sige ja, men hun saa træt ud og tænkte det samme.

Faderen vilde op til sin broder, der boede i nærheden; moderen og Thora gik hjemad.

„Mor“, begyndte Thora efter en liden pause, „jeg ved, hvad jeg vil have.“

„Nei, virkelig, allerede?“

„Det er noget, jeg længe har ønsket mig, lige fra fastelavn, da jeg saa det første gang. Na, det er saa deilig! — vi kommer der forbi, saa skal du bare se. Her er det, mor, hvad synes du?“

I det høie, brede vindue, der var helt opfyldt af legetøi, indtoges midtpladsen af en stor dukkebugge, hvis kaleche var foret med lyseblaat silke og besat med kniplinger. Det stutne silketeppe var ogsaa lyseblaat og lagenerne broderede. Dukkebarnet havde gult pandehaar, høielige arme og bevægelige øine. Munden stod en smule aaben, saa man skimtede tænderne. En paahæftet seddel angav prisen.

„Ser du, mor, akkurat fem dollars. Mor, maa jeg?“ Thora blusfede af glæde og forventning, øinene skinnede, og haanden rakte allerede efter dørlaasen.

„Vist maa du, — tante har jo sagt det, men du skal sove paa det først, barn. Man skal altid sove paa den slags; det kunde dog være, at du skiftede sind.“

„Det ved jeg, at jeg ikke gjør“, endnu et bedende blik op til moderen, saa spiede hun sig i at vente.

„Vil du gaa hjem, kjære Thora, eller følge med mig op til vor rengjøringskone? — Hun har ikke kunnet komme i lang tid, og nu hørte jeg i dag, at det er, fordi hendes lille pige ligger syg. Vor Anne trænger haardt til sin lørdagshjælper, men jeg vil nødig tage en anden kone, da denne er saa skikkelig.“

„Kan jeg ikke gaa med, mor?“ Thora kjendte godt rengjøringskone; det var altid hendes glæde at bringe den store tallerken

indbydende smørrebrød ud til hende ved frokosttid. Moderen pleiede at lægge en bolle ovenpaa det andet; men konen tog den altid af og puttede den ned i sin kurv. „Nu bliver Johanne glad, skal jeg love for“, pleiede hun at sige. Men det var Johanne, som laa syg?

„Har madam Hansen flere børn?“ spurgte Thora betænksomt.

„Nei, hun mistede sin mand og to børn i et aar; denne lille pige er hendes eneste.“

Det var en mørk, steil, knagende trappe; Thora tænkte, at den aldrig fik ende. De maatte hvile flere gange; tilsidst kunde man ikke komme høiere.

„Her er det“, fru Brun bankede paa.

„Kom ind! — nei, er det fru! Na, jeg vilde nødig, at De skulde set det saadan hos mig.“ Hun dækkede for den halvtomme seng og pegede saa paa det syge barn, til hvem der var redt en seng paa stole foran vinduet.

En gammel hópude erstattede madras og et sammenlagt schawl teppe, men det grove lagen var rent, og den lille blege pige selv ren og pen; det bløde, lyse haar skinnede som silke. Thora stod ganfke stille og saa paa hende. Lille Johanne skammede sig først og puttede hovedet under teppet, men det varede ikke længe, før hun tittede frem igjen.

„Det er gaaet saadan tilbage“, undskyldte konen, „derfor er her saa tomt; det hviler jo alt paa mig, frue, og jeg turde ikke forlade barnet, saa syg hun laa. Kan man ikke fortjene, maa man jo ty til det, der er, — men nu, da hun er bedre, meget bedre, kan jeg snart gaa ud igjen, og saa faar vi det nok tilbage, med Guds hjælp! — Fruens plads er nu min bedste, saa den vil jeg rigtignok nødig miste.“

„Hvorfor kom De ikke til os, kjære!“ der var taarer i fru Bruns øine.

„Jeg kan saa daarlig med at bede, frue, ellers taf. — Saa lille Thora er med! ja, det er ikke smitsomt, for jeg har spurgt. —

Bis den lille frøken din table, Johanne. Det er nu al hendes glæde, den table; snart skriver hun, og snart regner hun, og saa tegner vi billeder.“

Johanne, som selv bedst kjendte sine glæder, trak en stor dukke med rødbrudte kinder frem, derpaa pegede hendes lille gennemsigtige haand paa nabohusets tag, som laa lidt lavere, lige ud for hendes vindue: „Mor glemmer duerne.“

„Ja, det er ogsaa sandt, de deilige duer, bagerens duer. Sommetider tænker jeg, at Vorherre sender dem for at glæde min lille syge pige. Hun kjender dem alle; de kommer morgen og aften, hviler sig paa taget og titter herind. Smukkere legetøi har ingen prinsesse. Na, der er allerede to.“

„Na nei, se bare! — strø dog korn til dem“, raabte Thora ivrig.

Johanne saa paa hende med sine store klare øine. „Vi har ikke korn.“

„Men brødsmufler da — giver du dem ikke brød?“

Den lille syge rødmede, for det havde været en fristelse. „Jeg maa ikke — mor siger, vi skal selv spise brødet.“

„Deri har mor ret“, — fru Brun klappede hende, — „bageren lader ikke sine duer mangle, kan du tro. — Ja, saa venter vi Dem næste lørdag, madam Hansen, ikke denne. Farvel, Guds fred og god bedring.“ — Det kjærlige haandtryk, hvormed en liden pengesum indsmugledes, gjorde ligesaa godt som gaven.

Thora var taus og saa tankefuld ud.

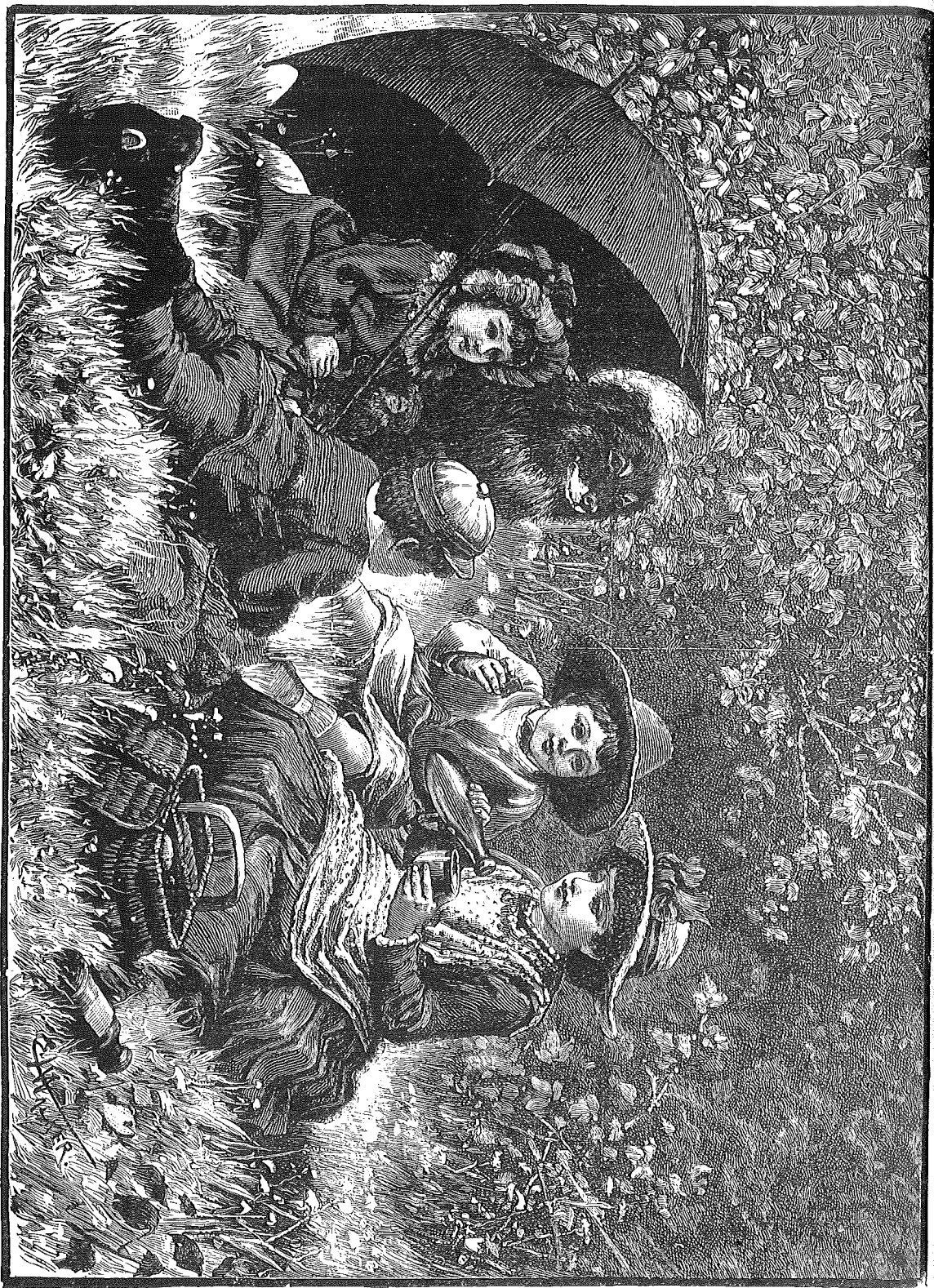
„Tror mor ogsaa, at Vorherre har sendt duerne til den lille pige?“ spurgte hun tilsidst.

„Ja, for han elsker hende jo og ved, hvordan hun har det; Gud ske lov, han ved det!“

Fru Brun gif raff til, men da de kom til legetøisvinduet, stansede Thora og saa ind.

„Gid den lille syge Johanne laa halv saa godt, som dukken der“, hvisttede moderen.

Thora for sammen; der kom en hel ny tante til hende, og den kom med magt.

gna lantur.

ED. RASCOINE.

ALLAN BARRAUD.

Bed kornhøsten.

„En rigtig feng, en feng til et barn, den er vel meget dyrere end saadan en dukkefeng, hvad, mor?“

„Nei, Thora, denne er dyrere, man kan faa feng med madras, pude og deiligt uldent teppe for samme pris.“

„Mor, hvad synes du? aa, mor, staa lidt — hvad skal jeg gjøre?“

„Hvad du har mest lyst til, det sagde jo tante.“ Fru Brun talte rolig; men hendes hjerte slog, og hun bad for sit barn.

„Mor!“ Thoras ansigt lyst, „jeg tror, at jeg har mest lyst til at kjøbe Johanne en feng, en ordentlig feng.“

„Giver du hende feng, føier jeg lagener til og en natkjole af dine nye. Hvad mon hun dog vil fige?“

„Na ja! — men“, Thora saa ængstelig op, „jeg skal vel sove paa det?“

„Johanne vil sove bedre i nat, hvis du ikke opsætter det, barn.“

„Maa jeg da kjøbe den straks?“ den lille pige stod paa et ben, som hun pleiede i øieblikke af topmaalt glæde.

Saa kjøbtes en pen, liden jernfeng til at slaa sammen, den lignede næsten legetøi. Thora valgte selv puden og teppet.

Medens fru Brun aabnede linnedskabet, ryftede Thora sin gamle Sparebøsse saa ivrig, at indholdet ikke fik ro til at trille ud.

„Hvad nu?“

„Det er til korn, mor; Johanne skal have korn til sine duer.“

„Maa, det kalder jeg en god ide, men ryft med lempe, ellers bliver pengene stridige.“

Lidt efter knagede den mørke, steile trappe under hurtige trin. Forrest gik Thora med sin bygpose, saa kom moderen med en vel fyldt taske og endelig budet med feng og sengetøi.

Thora fik lov til selv at rede sengen; det var en fryd uden lige.

„Ligger du nu godt?“

Om hun laa godt! — aa, det maatte vist

bære en drøm. Johanne trykkede posen op til sig. „Hvad vil duerne dog tænke? bare det snart var morgen!“

Men om aftenen, da Johanne sov rolig og trygt, knælede hendes mor ved sengen, takkede Gud og bad ham med mange taarer om at velsigne lille Thora og hendes forældre.

Thoras far og mor takkede ogsaa herren for den store glæde, de havde haft af sit barn, og bad ham fremdeles bevare hende og fylde hendes hjerte med sin Kjærlighed.

Fra den dag af fik Thoras lommepenge nye veie, men naar børn tænker paa at glæde hverandre, saa frydes Guds engle. J.

„Sig til mor, at det er Wilhelm.“

Følgende begivenhed, som nylig tildrog sig paa kysten af Skotland, kan minde os om, hvorfor vi af al vor magt bør hjælpe og frelse vore medmennesker, hvor vi kan det. Vi er jo alle børn af og elskede af en og den samme Gud.

En kold og stormfuld høstasten vattedes indbyggerne af byen Grafton op af et kanon-skud ude fra havet. Alle vidste, hvad det betød. Kysten var opfyldt med klipper, over hvilke søen gik med voldsomme brændinger, og der gik ikke noget aar, uden at havet udenfor dem krævede sine ofre. Men byens indbyggere — sømænd og fiskere — var modige og behjerte mennesker; de havde før reddet mange ulykkelige og løb nu, saa hurtigt de kunde, ned til stranden, da de hørte skuddet.

En halv fjerdingssvei fra kysten var et frib strandet paa klipperne og redningsløst fortabt, om der ikke kom hjælp fra land. Besætningen var gaaen til veirs og havde klamret sig fast i tougverket for ikke at blive fshlede bort af bølgerne.

Ud med redningsbaaden!

Og baaden kom frem, men dens raske fører — Hardy hed han — var ikke tilstede; han var tidlig om morgenen gaaet et ærende til presten, som boede flere mil borte. Det var umuligt at vente paa ham; thi hvert minut kunde man vente, at skibet vilde blive knust.

Otte mand roede ud i den rasende storm. De naaede vraget og fik de stakkels udmattede skibbrudne ned i baaden. Men en blev tilbage; høit oppe i masten sad han, tung og stuvfrosen, og de vovede ikke at tage ham med; baaden kunde ikke bære flere, stormen tog til, og de kunde restikere at gaa under allesammen.

Da de kom iland, var Hardy kommen hjem. Han spurgte, om de havde faaet alle med sig, og fik at høre om ham, som sad i masten. „Jeg vil ud efter ham“, raabte han, „gaar I med?“

Ingen meldte sig; alle troede, det var umuligt. Hardy sprang ned i baaden.

„Saa gaar jeg alene.“ Men i det samme øjeblik kom hans gamle mor ned til stranden. Hun tiggede og bad ham om at blive:

„Huff paa, at din far blev der ude — og Wilhelm!“

Wilhelm var hendes yngste søn, som hun ikke havde hørt noget fra i otte aar.

„Tænk paa din mor“, sagde hun.

„Men han der ude — er du sikker paa, at han ikke ogsaa har en mor?“

Da taug den gamle, og fire mand sprang i baaden. De arbejdede sig frem til vraget, men det gik langsomt.

Stroget var allerede under vand, da de kom derud, og det holdt haardt at sætte sig i forbindelse med skibet og faa den stakkels stuvfrosne, som sad oppe i vanterne, ned. Hardy maatte selv op efter ham.

Nu var han i baaden, og det bar ind mod land.

Da de kom saa nær, at Hardys sterke stemme kunde høres gennem brændingernes

brusen, sbingede han med haanden og raabte: „Sig til mor, at det er Wilhelm!“

(Efter „Barnabännen“.)

„Hvilken af dem?“

Walter Baxter, der døde 1882 som missionær i Afrika, fortæller, at da han var en liden gut, gav hans mor ham en aften to kobberskillinger og sagde for at prøve ham: „Den ene af skillingerne giver du vel til de stakkels hedninger, ikke sandt?“

Han gjorde ingen indbendinger; men vilde blot først lege lidt med sine skillinger, inden han lagde den ene ned i missions-sparebøsssen, som stod i dagligstuen. Lidt efter kom han grædende og sagde til sin mor: „Jeg har tabt min ene skilling, og jeg kan slet ikke finde den.“

„Naa, lille Walter, hvad er det for en af skillingerne, som er bleven borte, er det din egen eller den, som hedningerne skulde have?“

Det var et kildent spørgsmaal, og gutten stod og grundede en stund. Endelig sagde han lidt forlegen: „Jo, det er min skilling, som jeg har her, det var den anden, jeg tabte.“

„Naa, var det det. Ja, nu er det din sengetid, min lille gut“, svarede moderen, „men tænk nu nok en gang paa det, naar du kommer i seng; saa kan vi imorgen tale om, hvad det var for en skilling, du tabte.“

Tankefuld og alvorlig kysfede han sin mor til godnat. Næste morgen kom han glad springende og sagde: „Mor, det var nok min skilling, som jeg tabte; de stakkels hedninger skal have den anden.“

Moderen klappede ham paa kinden og svarede smilende: „Det tænkte jeg nok. Men se, hvad jeg har til dig; din skilling er heller ikke borte. Da du var gaaet i seng, fandt jeg den under bordet; her har du den.“

Saaledes handlede den sorte gut.

S dampskibet „Niagara“ gik stolt op over Mississippifloden; da mødte det pludselig „Postboy“, et andet dampskib; det vilde boie af, men for sent. De to fartøier stødte voldsomt paa hinanden, og „Niagara“, der blev truffet midt paa sit mægtige skrog, faldtes hurtig med vand og sank.

Nu kom alle i den største forvirring; damerne løb frem og tilbage, idet de bestoede mændene om at redde dem. Men enhver tænkte kun paa sig selv. Da bandt en negergut et stærkt taug om sit liv, fæstede den anden ende til et stort stykke træ, som han kastede overbord, og sprang selv øieblikkelig i vandet.

Han lagde sig paa ryggen og raabte til to kvinder, som stod ham nærmest, at de skulde hoppe ned og gribe fat i træstykket.

De vovede ikke at modtage den svage hjælp, som tilbødes dem; men negeren laa rolig paa bølgerne og forsikrede, at dette var deres eneste udsigte til redning; han skulde sikkert bringe dem til stranden. Den ene af kvinderne havde et lidet spædbarn paa armen; hun saa sig om, og da hun ikke øinede nogen anden retningsmand, fulgte hun hans raad; den anden fulgte efter. Straks vendte den prægtige gut sig til bredden, for at ikke kvin-

derne skulde gribe fat i ham og saaledes hindre ham i at svømme. Han kjæmpede tappert mod den mægtige strøm, og fortvivlelsen gav kvinderne kraft til at holde sig fast i træstykket, og tilsidst berørte deres fødder bunden; saaledes reddedes baade de og barnet, medens de allerfleste passagerer druknede.

Det kom for dagen, at den heltemodige gut ifødenfor dem kunde have reddet en kiste med gode klæder og 300 dollars i papirpenge, men han foretrak at redde menneskeliv.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 28.

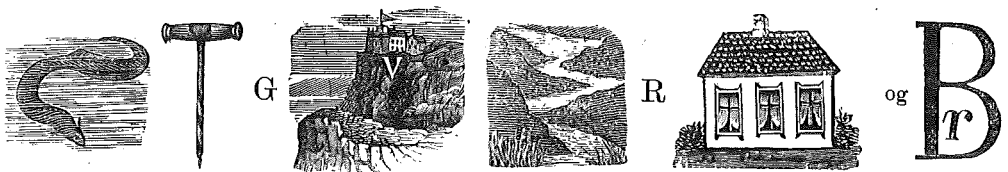
Svenskekongen Karl den 12te faldt ved Frederikssten.

Begravne byer.

1. Borte i skoven høstes et stud; elgen faldt. (1 by.)
2. Paa veien mødte vi en rig adelsmand. (1 by.)
3. Denne vei leder til fortabelse. (1 by.)
4. Da manden kun havde 10 minutter igjen, til han skulde paa toget, bad han om lidt mad rasht. (1 by.)

Hans Berger.

Billedgaade.

s 10 ft.